

Arrest

nr. 93 843 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 januari 2012 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 23 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 27 maart 2012.

1.3. Op 17 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 19 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande A. F. H.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtoun te zijn, afkomstig uit het dorp Zozan, district Balkh, provincie Balkh, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent tot de 14de klas naar school geweest en hebt lerarentraining gevolgd in Mazar-e-Sharif. U kon echter niet dichtbij werk vinden als leraar, en u hielp uw vader op het land. Uw vader overleed op 9 saur 1390 (omgezet naar de westerse kalender 29 april 2011). Hij werd gedood toen hij op zijn land was, maar u weet niet door wie. Op 2 juli 2011 begon u te werken bij de logistieke dienst van het Amerikaanse bedrijf DynCorp International. U werkte voor het Regional Training Centre, het politietrainingscentrum. U hield zich onder meer bezig met de inventarisatie en het bevoorraden van het personeel van DynCorp met allerlei materiaal. Ongeveer een maand voor uw vertrek werd u de eerste keer gecontacteerd door de taliban. Daarna kreeg u nog verschillende telefoontjes van hen. U werd ook eens gevolgd, maar kon hen van zich afschudden. U ging klagen bij de politie, maar deze zeiden dat ze geen stappen konden ondernemen tegen onbekenden. Dezelfde dag ging u terug en legde opnieuw klacht neer. U vermeldde de naam van de neef van uw vader, die al jarenlang een grondconflict had met uw vader, en van wie u dacht dat hij hier misschien kon mee te maken hebben. U deed dit enkel zodat de politie haar onderzoek zou kunnen beginnen. De commandant verwees u door naar de lokale politie van de plaats waar die neef van uw vader woonde. U ging naar die politie, die bevestigde dat hij daar woonde. Daarna kwamen de taliban twee keer naar uw huis. Ze hadden u gevolgd en wisten wat u gedaan had. Ze vroegen u de eerste keer om samen te werken, en de tweede keer om explosieven in uw werkplaats binnen te brengen. Drie dagen later ging u op bezoek bij een jongere vriend. Ook daar kwamen de taliban u lastig vallen, en ze chanteerden u met een filmpje die ze gemaakt hadden over uw bezoek aan die vriend. U stemde daarna toe om de bom te leggen. De volgende dag ging u naar uw werk. Toevallig was de helper van de elektricien die nachtdienst moest doen afwezig. U verving hem en zo kon u nog een week in het trainingscentrum blijven overnachten. In die week vond ook de opening van het nieuwe deel van het trainingscentrum plaats, waar u de bom had moeten leggen, maar dat hebt u niet gedaan, en de taliban heeft ook op geen enkele andere manier deze opening verstoord. U bent naar Kabul vertrokken op 29 oktober 2011, en belde uw oom. Uw moeder was naar hem vertrokken omdat u niet teruggekomen was van uw werk. U vroeg uw moeder om ook naar Kabul te komen, waarna u samen het land verliet. U vertrok begin november 2011 uit Kabul en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, en een onbekend land naar België. U bent België binnengekomen op 16 januari 2010 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd, samen met uw moeder M.(...) P.(...) (OV n° 6.944.078).

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: taskara van uzelf, papieren van uw werk (achtersgrondscheck van uw werkgever bij de politie, uw contract, een loonfiche, een resultaat van een drugstest, 8 foto's van de nieuwe vleugel van het trainingscentrum met u en uw collega's), een certificaat van JEMB voor uw hulp bij de verkiezingen op 18 september 2005, diploma van een computercursus in 2003, uw klacht bij de politie over de telefoontjes en bedreigingen door de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U kan immers niet voldoende aannemelijk maken wegens uw profiel van werknemer van een Amerikaans bedrijf te zijn gevisieerd door de taliban.

Ten eerste kan u niet duidelijk maken waarom de taliban net u gekozen zouden hebben om een aanslag te plegen in het politietrainingscentrum. Hiernaar gevraagd, zegt u dat ze u de eerste dag dat ze u kwamen bezoeken de reden zeiden: u zou uitgekozen zijn omdat u van hun regio was en ze u makkelijk konden contacteren. U weet echter niet of die talibanleden uit uw regio kwamen, en zag hen voordien nog nooit (CGVS p. 12). Hoe dan ook is het merkwaardig dat de taliban iemand zouden aanspreken die totaal niets met hen te maken heeft om een dergelijke aanslag te laten uitvoeren, ook al gaat het dan om iemand afkomstig uit dezelfde regio (CGVS p. 13). Het is weinig aannemelijk dat de taliban zoveel moeite zouden doen: u een tiental keer bellen, u achtervolgen, u chanteren met compromitterend beeldmateriaal, enkel en alleen om u ervan te overtuigen om explosieven in het trainingscentrum binnen te brengen. Het zou voor hen immers veel gemakkelijker zijn geweest om iemand van hun rangen of iemand die zich bij hen wilde aansluiten maar bvb. nog niet als talibanlid gekend was door de overheid, als rekrut in het trainingscentrum te laten infiltreren. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u dat u bij die mensen was die makkelijk in het kamp binnen konden, dat u overal toegang toe had en dat u en de andere werknemers van de logistieke dienst minder dan anderen

gecheckt werden door de Nepalese bewakers, omdat ze jullie kenden en ze elke dag hun gerief kwamen halen bij jullie (CGVS p. 12). Gevraagd hoe de taliban konden weten dat u minder gecheckt werd dan de anderen, zegt u dat de controlekamer voor iedereen buiten te zien was, en dat ze het zo misschien zagen, of dat ze misschien contacten hadden onder de soldaten (CGVS p. 13). Als ze dan toch contacten hadden onder de soldaten rijst de vraag waarom ze niet een van hen dergelijke aanslag zouden hebben laten plegen. U had zelfs nooit contact met de politierekruten, zoals u zelf zei (CGVS p. 5). Gevraagd of de Amerikanen daar er niets van zeiden dat jullie minder gecontroleerd werden, zegt u dat u wel gecheckt werd, maar niet zo streng. Nochtans gebeurde de controle wel met een 'device' dat u beschrijft als een metaaldetector (CGVS p. 13). Het is dan ook onduidelijk hoe u explosieven in het kamp zou hebben kunnen binnenbrengen. U had bovendien ook andere collega's bij de logistieke dienst. Gevraagd waarom zij niet aangesproken werden door de taliban, zegt u dat u misschien makkelijker te contacteren was. Geconfronteerd met het feit dat u blijkbaar niet makkelijk te overtuigen was van hun plannen, en dat de anderen misschien meer sympathie hadden voor de taliban, zegt u uiteindelijk dat de ene een Oezbeek was, de andere een Hazara, die nooit sympathie zouden hebben voor de taliban, en de andere Tadjieken, waarvan de één altijd in de winkel bleef en de andere altijd aan het schoonmaken was (CGVS p. 12-13). Uw verklaringen waarom de taliban net u eruit pikten, zijn niet overtuigend. U bent ook niet meer naar de politie geweest eens u wist dat de taliban achter de telefoontjes en achtervolgingen zat. U stelt eerst dat dit was omdat u er niet zeker van was of ze iets konden doen en zelfs of ze u wel zouden geloven, maar wanneer u dan geconfronteerd wordt met het feit dat u eerst vlug naar de politie gaat en dan, wanneer u weet wie er erachter zit, niet meer, zegt u dat u zeker was dat de politie niets kon doen en dat u bang was van die mensen (CGVS p. 14). Deze verandering in uw verklaring draagt verder bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaring.

Verder is ook uw verklaring over de chantage van de taliban met het filmpje dat ze van u en uw vriend hebben opgenomen, waarmee ze u probeerden te overtuigen om toch de explosieven naar het trainingscentrum te brengen, niet aannemelijk. Als deze talibanleden u al zouden gevolgd zijn, en als u zich al in dergelijke situatie zou bevonden hebben (CGVS p. 10-11), en als ze al voorbereid zouden zijn met een digitale camera, dan is het nog niet aannemelijk dat de gordijnen niet gesloten zouden zijn zodat ze van buitenaf konden filmen, en dat de talibanleden jullie bovendien dan ook nog eens jullie gang zouden hebben laten gaan gezien algemeen geweten is dat de taliban sterk gekant zijn tegen praktijken die zij als anti-islamitisch zien. U stelt te vermoeden dat het misschien een samenzwering was, maar u weet niet hoe ze deze jongen zouden hebben kunnen overhalen om deze dingen met u te doen, noch waarom ze hem dan meer sloegen dan u (CGVS p. 11, 14-15). U beweert bovendien dat deze jongen geen intieme vriend van u was, dat u gewoon van hetzelfde dorp was en elkaar soms ontmoette. Het is dan ook opmerkelijk dat hij net u zou uitgenodigd hebben om alcohol te komen drinken (CGVS p. 10 en 14). Dit alles is dan ook zodanig ongeloofwaardig en tegenstrijdig, dat het uw relaas volledig onaannemelijk maakt. U kon het CGVS niet overtuigen dat u door de taliban werd gechanteed om explosieven in het trainingscentrum binnen te brengen tijdens de openingsceremonie van het nieuwe deel.

Daarnaast meldde u ook een jarenlang conflict met de neef van uw vader over de gronden van uw grootvader. U hebt ook zijn naam opgegeven aan de politie toe u klacht indiende over de telefoontjes en de achtervolging, maar dit was enkel omdat u een naam moest opgeven. U legt geen link met uw onmiddellijke vluchtaanleiding. Uw moeder stelt ook letterlijk dat dit probleem niets te doen heeft met jullie zaak (zie gehoorverslag moeder CGVS p. 3). Uit uw verklaringen kan dan ook niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. De documenten die verband houden met uw werk (aanvraag van uw werkgever aan de politie over uw achtergrond, uw contract, een loonfiche, een resultaat van een drugstest op het werk, 8 foto's van de nieuwe vleugel van het trainingscentrum) kunnen dienen als bewijs dat u daar inderdaad hebt gewerkt, maar kunnen niet aantonen dat u door de taliban gevraagd bent om op uw werk explosieven te plaatsen. De originele klacht gericht aan de politie, die deze zou teruggegeven hebben, hebt u zelf laten opschrijven, en bewijst niet dat u deze klacht daadwerkelijk aan de politie hebt afgegeven, noch überhaupt dat u dit hebt meegemaakt (CGVS p. 16). Uw certificaat van JEMB, noch uw certificaat van de gevolgde computercursus hebben een link met uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Balkh, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er voor de provincie Balkh, district Balkh, in 2011 geen melding wordt gemaakt van incidenten die een ernstige impact hebben gehad op de burgerbevolking. Dit district kan dan ook als relatief rustig worden beschouwd.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin in toenemende mate veiligheidsincidenten plaatsvonden en die als onveilig worden beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. In het district waarvan u afkomstig bent, blijken er zich geen incidenten te hebben voorgedaan die een impact hebben op de burgerbevolking. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Balkh in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Balkh (provincie Balkh) actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot dient te worden vermeld dat ook voor uw moeder M.(...) P.(...) (OV n° 6.944.078), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, het CGVS is overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande P. M.: :

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtoun te zijn (moeder Tadjiek, vader Pashtoun), afkomstig uit het dorp Zozan, district Balkh, provincie Balkh. U woonde een ongeveer 15 jaar in Mazar-e-Sharif, tot uw zoon A.(...) F.(...) enkele jaren oud was en de anderen hun 12de klas gedaan hadden. Uw echtgenoot stierf op 29 april 2011 als martelaar. Jullie weten niet wie de dader was maar uw echtgenoot werd gedood toen hij op zijn akkers was. Uw zoon M.(...) F.(...) (OV n° 6.944.083) begon op 2 juli 2011 te werken bij de logistieke dienst van het Amerikaanse bedrijf DynCorp International. Het bedrijf werkte voor de Regional Training Centre, met politietrainingscentrum in Mazar-e-Sharif. Uw zoon hield zich onder meer bezig met de inventarisatie en het bevoorraden van het personeel van DynCorp met allerlei materiaal. Ongeveer een maand voor jullie vertrek werd uw zoon de eerste keer gecontacteerd door de taliban. Daarna kreeg hij nog verschillende telefoontjes van hen. Hij werd ook eens gevolgd, maar kon hen van zich afschudden. Uw zoon ging klagen bij de politie, maar deze zeiden dat ze geen stappen konden ondernemen tegen onbekenden. Dezelfde dag ging hij terug en legde opnieuw klacht neer. Nu vermeldde hij de naam van de neef van uw echtgenoot, die al jarenlang een grondconflict had met uw echtgenoot, en waarvan hij dacht dat hij er misschien kon achter zitten. Hij deed dit enkel zodat de politie haar onderzoek zou kunnen beginnen. De commandant verwees hem door naar de lokale politie van de plaats waar die neef van uw echtgenoot woonde. Hij ging naar die politie, die bevestigde dat hij daar woonde. Daarna kwamen de taliban twee keer naar uw huis. Ze hadden uw zoon gevolgd en wisten wat hij gedaan had. Ze vroegen hem de eerste keer om samen te werken, en de tweede keer om explosieven in zijn werkplaats binnen te brengen. Uiteindelijk zei uw zoon dat hij klaar was om de bom te leggen. De volgende dag ging hij naar zijn werk. Toevallig was de helper van de elektricien die nachtdienst moest doen afwezig. Hij verving hem en zo kon hij nog een week in het trainingscentrum blijven overnachten. In die week vond ook de opening van het nieuwe deel van het trainingscentrum plaats, waar hij de bom had moeten leggen, maar dat heeft hij dus niet gedaan, en de taliban heeft ook op geen enkele andere manier deze opening verstoord. Uw zoon is naar Kabul vertrokken op 29 oktober 2011, en belde zijn oom. U was naar hem vertrokken omdat uw zoon niet teruggekomen was van uw werk. Uw zoon vroeg u om ook naar Kabul te komen, waarna jullie samen het land verlieten. Jullie vertrokken begin november 2011 uit Kabul en reisden via Iran, Turkije, Griekenland, en een onbekend land naar België. U bent België binnengekomen op 16 januari 2010 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd, samen met uw zoon.

U legt geen documenten voor als staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of wegens een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U baseert zich voor uw asielaanvraag volledig op de problemen van uw zoon, M.(...) A.(...) F.(...). U brengt ook geen eigen argumenten aan die wijzen op een nood aan bescherming volgens de conventie van Genève (CGVS p. 7). Bijgevolg wordt u dezelfde beslissing als uw zoon toegekend. Het CGVS verwijst naar de beslissing van uw zoon, die u hieronder kunt lezen.

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U kan immers niet voldoende aannemelijk maken wegens uw profiel van werknemer van een Amerikaans bedrijf te zijn gevisieerd door de taliban.

Ten eerste kan u niet duidelijk maken waarom de taliban net u gekozen zouden hebben om een aanslag te plegen in het politietrainingscentrum. Hiernaar gevraagd, zegt u dat ze u de eerste dag dat ze u kwamen bezoeken de reden zeiden: u zou uitgekozen zijn omdat u van hun regio was en ze u makkelijk konden contacteren. U weet echter niet of die talibanleden uit uw regio kwamen, en zag hen voordien nog nooit (CGVS p. 12). Hoe dan ook is het merkwaardig dat de taliban iemand zouden aanspreken die totaal niets met hen te maken heeft om een dergelijke aanslag te laten uitvoeren, ook al gaat het dan om iemand afkomstig uit dezelfde regio (CGVS p. 13). Het is weinig aannemelijk dat de taliban zoveel moeite zouden doen: u een tiental keer bellen, u achtervolgen, u chanteren met compromitterend beeldmateriaal, enkel en alleen om u ervan te overtuigen om explosieven in het trainingscentrum binnen te brengen. Het zou voor hen immers veel gemakkelijker zijn geweest om iemand van hun rangen of iemand die zich bij hen wilde aansluiten maar bvb. nog niet als talibanlid gekend was door de overheid, als rekrut in het trainingscentrum te laten infiltreren. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u dat u bij die mensen was die makkelijk in het kamp binnen konden, dat u overal toegang toe had en dat u en de andere werknemers van de logistieke dienst minder dan anderen gecheckt werden door de Nepalese bewakers, omdat ze jullie kenden en ze elke dag hun gerief kwamen halen bij jullie (CGVS p. 12). Gevraagd hoe de taliban konden weten dat u minder gecheckt

werd dan de anderen, zegt u dat de controlekamer voor iedereen buiten te zien was, en dat ze het zo misschien zagen, of dat ze misschien contacten hadden onder de soldaten (CGVS p. 13). Als ze dan toch contacten hadden onder de soldaten rijst de vraag waarom ze niet een van hen dergelijke aanslag zouden hebben laten plegen. U had zelfs nooit contact met de politierekruten, zoals u zelf zei (CGVS p. 5). Gevraagd of de Amerikanen daar er niets van zeiden dat jullie minder gecontroleerd werden, zegt u dat u wel gecheckt werd, maar niet zo streng. Nochtans gebeurde de controle wel met een 'device' dat u beschrijft als een metaaldetector (CGVS p. 13). Het is dan ook onduidelijk hoe u explosieven in het kamp zou hebben kunnen binnenbrengen. U had bovendien ook andere collega's bij de logistieke dienst. Gevraagd waarom zij niet aangesproken werden door de taliban, zegt u dat u misschien makkelijker te contacteren was. Geconfronteerd met het feit dat u blijkbaar niet makkelijk te overtuigen was van hun plannen, en dat de anderen misschien meer sympathie hadden voor de taliban, zegt u uiteindelijk dat de ene een Oezbeek was, de andere een Hazara, die nooit sympathie zouden hebben voor de taliban, en de andere Tadjieken, waarvan de één altijd in de winkel bleef en de andere altijd aan het schoonmaken was (CGVS p. 12-13). Uw verklaringen waarom de taliban net u eruit pikten, zijn niet overtuigend. U bent ook niet meer naar de politie geweest eens u wist dat de taliban achter de telefoontjes en achtervolgingen zat. U stelt eerst dat dit was omdat u er niet zeker van was of ze iets konden doen en zelfs of ze u wel zouden geloven, maar wanneer u dan geconfronteerd wordt met het feit dat u eerst vlug naar de politie gaat en dan, wanneer u weet wie er erachter zit, niet meer, zegt u dat u zeker was dat de politie niets kon doen en dat u bang was van die mensen (CGVS p. 14). Deze verandering in uw verklaring draagt verder bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaring.

Verder is ook uw verklaring over de chantage van de taliban met het filmpje dat ze van u en uw vriend hebben opgenomen, waarmee ze u probeerden te overtuigen om toch de explosieven naar het trainingscentrum te brengen, niet aannemelijk. Als deze talibanleden u al zouden gevolgd zijn, en als u zich al in dergelijke situatie zou bevonden hebben (CGVS p. 10-11), en als ze al voorbereid zouden zijn met een digitale camera, dan is het nog niet aannemelijk dat de gordijnen niet gesloten zouden zijn zodat ze van buitenaf konden filmen, en dat de talibanleden jullie bovendien dan ook nog eens jullie gang zouden hebben laten gaan gezien algemeen geweten is dat de taliban sterk gekant zijn tegen praktijken die zij als anti-islamitisch zien. U stelt te vermoeden dat het misschien een samenzwering was, maar u weet niet hoe ze deze jongen zouden hebben kunnen overhalen om deze dingen met u te doen, noch waarom ze hem dan meer sloegen dan u (CGVS p. 11, 14-15). U beweert bovendien dat deze jongen geen intieme vriend van u was, dat u gewoon van hetzelfde dorp was en elkaar soms ontmoette. Het is dan ook opmerkelijk dat hij net u zou uitgenodigd hebben om alcohol te komen drinken (CGVS p. 10 en 14). Dit alles is dan ook zodanig ongeloofwaardig en tegenstrijdig, dat het uw relaas volledig onaannemelijk maakt. U kon het CGVS niet overtuigen dat u door de taliban werd gechanteed om explosieven in het trainingscentrum binnen te brengen tijdens de openingsceremonie van het nieuwe deel.

Daarnaast meldde u ook een jarenlang conflict met de neef van uw vader over de gronden van uw grootvader. U hebt ook zijn naam opgegeven aan de politie toe u klacht indiende over de telefoontjes en de achtervolging, maar dit was enkel omdat u een naam moest opgeven. U legt geen link met uw onmiddellijke vluchtaanleiding. Uw moeder stelt ook letterlijk dat dit probleem niets te doen heeft met jullie zaak (zie gehoorverslag moeder CGVS p. 3). Uit uw verklaringen kan dan ook niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. De documenten die verband houden met uw werk (aanvraag van uw werkgever aan de politie over uw achtergrond, uw contract, een loonfiche, een resultaat van een drugstest op het werk, 8 foto's van de nieuwe vleugel van het trainingscentrum) kunnen dienen als bewijs dat u daar inderdaad hebt gewerkt, maar kunnen niet aantonen dat u door de taliban gevraagd bent om op uw werk explosieven te plaatsen. De originele klacht gericht aan de politie, die deze zou teruggegeven hebben, hebt u zelf laten opschrijven, en bewijst niet dat u deze klacht daadwerkelijk aan de politie hebt afgegeven, noch überhaupt dat u dit hebt meegemaakt (CGVS p. 16). Uw certificaat van JEMB, noch uw certificaat van de gevolgde computercursus hebben een link met uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Balkh, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er voor de provincie Balkh, district Balkh, in 2011 geen melding wordt gemaakt van incidenten die een ernstige impact hebben gehad op de burgerbevolking. Dit district kan dan ook als relatief rustig worden beschouwd.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin in toenemende mate veiligheidsincidenten plaatsvonden en die als onveilig worden beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. In het district waarvan u afkomstig bent, blijken er zich geen incidenten te hebben voorgedaan die een impact hebben op de burgerbevolking. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Balkh in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Balkh (provincie Balkh) actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot dient te worden vermeld dat ook voor uw moeder M.(...) P.(...) (OV n° 6.944.078), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, het CGVS is overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoekers overeenkomstig artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State de vernietiging vorderen van de bestreden beslissingen, wegens overtreding van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, gaan zij eraan voorbij dat de huidige procedure is ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat een verwijzing naar artikel 14 van voornoemde wetten op de Raad van State niet dienstig wordt aangevoerd. Voorts benadrukt de Raad dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, het beginsel van behoorlijk bestuur en de formele motiveringsplicht, voeren verzoekers onder verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer aan dat de bestreden beslissingen niet voldoen aan de motiveringsvereiste zoals omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen en dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het beginsel van behoorlijk bestuur, voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat er geen subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden. Verzoekers stellen wel degelijk coherente verklaringen te hebben afgelegd en ter staving van hun relaas een aantal documenten te hebben bijgebracht die hun afkomst uit Afghanistan, een gevaarlijke problematische regio, aantonen. Verzoekers poneren dat in casu kan worden aangenomen dat zij niet op voldoende bescherming kunnen rekenen van de overheid zodat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer zij naar Afghanistan terugkeren, zij een reëel risico zouden lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Voorts menen zij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen compleet ten onrechte heeft geoordeeld dat in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel moet worden beoordeeld gelet op het feit dat verzoekers moeder en oom momenteel in Kaboel gevestigd zijn. Verzoeker stelt ook in Balkh het risico te lopen het slachtoffer te worden van een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet daar hij in voortdurende angst zal dienen te leven dat hetgeen hem overkomen is zich zou herhalen. Ter staving van hun betoog citeren verzoekers uit een rapport van UNHCR waaruit moet blijken dat zij gevaar lopen voor verdere vervolging, alsook uit een ANSO rapport, waaruit zij concluderen dat de streek waaruit zij afkomstig zijn, gevaarlijk is.

3.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad is geen “beginsel van behoorlijk bestuur” bekend. Verzoekers laten na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten, laat staan dat zij enige toelichting geven op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste en tweede middel onontvankelijk is.

Verder kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn aangezien dit artikel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in beslissingen die afdoende met redenen werden omkleed zoals blijkt uit wat volgt.

3.4. Voorts wijst de Raad erop dat het niet volstaat een theoretische uiteenzetting te geven of te poneren dat aan de motiveringsvereiste niet werd voldaan. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers ondernemen in voorliggend verzoekschrift immers geen ernstige poging om de verschillende

weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Zij beperken zich in hoofdzaak tot het hernemen van een aantal motieven van de bestreden beslissingen en wijzen hierbij de bevindingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van ontkennend naar bevestigend en omgekeerd, zonder enige plausibele argumentatie te ontwikkelen om deze bevindingen te ondergraven. Met het overnemen van een gedeelte van de bestreden beslissingen en het tegenovergestelde te beweren, weerleggen verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen echter niet. Dergelijk verweer is niet ernstig en vermag geenszins de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, dewelke steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

3.5. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekers worden aangehaald en geen van de motieven wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen in voldoende mate. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste asielrelaas, kan hen evenmin de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (...)", (update van 21 oktober 2011)), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit het district Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Balkh geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers hun stelling als zou het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen compleet ten onrechte hebben geoordeeld dat in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel moet worden beoordeeld mist derhalve feitelijke grondslag aangezien de veiligheidssituatie in het district Balkh, provincie Balkh, waarvan verzoekers afkomstig zijn, werd beoordeeld. Verzoekers brengen verder geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het eerste geciteerde fragment uit een rapport van UNHCR handelt voornamelijk over de penibele situatie van de alleenstaande vrouw in Afghanistan. Nergens is sprake van het voorgehouden profiel van verzoeker en ook verzoekster maakte doorheen haar verklaringen nergens

gewag van het feit dat zij als vrouw/weduwe een bijzonder risico zou lopen doch zij baseerde zich voor haar asielaanvraag volledig op de voorgehouden problemen van haar zoon. Ook uit het tweede citaat uit het UNHCR rapport, waarin op algemene wijze wordt uiteengezet in welke gevallen UNHCR het aangewezen acht om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan Afghaanse asielzoekers, kan geenszins wordt afgeleid dat er in het district Balkh actueel een situatie heerst van "open combat", noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het citaat uit het ANSO rapport ten slotte handelt over een aanslag op de gouverneur van de provincie Badakhshan en kan dus evenmin een ander licht werpen op de evaluatie gemaakt door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in het district Balkh, provincie Balkh. Dienvolgens wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.7. De bestreden beslissingen worden gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekers weerleggen de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en zij voeren geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch tonen zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS